

Üç Noktalı Sevgiler Ve Acılar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Haziran 2020

Dilenci bir sarkıtın giziyim; sözcüklere çapkınca bakan serseri kalemin neferiyim ve yığılarla besleniyorum ve yergilerle ve yanılmanın büyüttüğü o kimsesizlikte acılarla imtihan oluyorum.

Söylemlerin nakışı.

Elemnin ömürle izdivacı.

Kanayan ve kanatan beyitler inhisarında na'şının içimde kalan ukdenin ve körüklenen nefesin nefisle snavı...

Ve işte ardıcı düşünceler hâsıl oluyor ve iklim kendi içinde soluyor ve solduruyor güneşi.

Bir batında doğuyor kimsesizlik bir batında şerit değiştiriyor köstebekler ve izdihamı dünlerin kardıkça karıyor içine, özlemin de dış sesinde saklı nidalar ve kaynayan kazanda yüzen iblisin şerri.

Günü b/öldük de gittik.

Mermer mezar başlığını ismarladık da yittik.

Sünepe olmaya ne hacet sürünen yılandan çaldık zehri ve matemi sonra da tünedik satırlara kurbağa misali içimizi sunduk ölü nilüfere ve aşkın b/atağında öldük defalarca öldürdük ve haris düşlere geçit vermedi Tanrı ne hikmetse solladık ömrü ve sağdıcı düşlerin geceyi rahmet bildik ve sokulduk daha yakına ve soluduk yalnızlığı sadece aşka hürmet ettik nihayetinde İlahi Işığa zuhur etti yürek ve neferi ölümün gölgelerle çürüdük ve çürüttük geceyi de günü de zulmettiğimiz kadar kendimize...

Af diledik bir avazda.

Af çıktı da ama çok geçti ve verilen her este şakıdı bülbül: gül ise çoktan yitip gitmişti s/onsuzluğa.

Sandık ki...

Sanmadıklarımızla doluydu.

Ve o sandık aslında bir lahit kadar daracıktı ve sığabilmenin mümkün atı yoktu ve sığılardan kaçtık arayı da açtık mutlulukla.

Umuda dair hurafeler salındı karanlığa meyleden her şiirde ve yalnızlığımıza sadece Yaratan idi tanık ve dış biledik hüzne us biledik yüreği kardık daha derinden kandık daha en baştan kanadık da için için ve içlenen her söyleme yandık ateş gibi kavurduk kavrulduk.

Huzmesi umudun kar oldu yağdı ve eridi çünkü güneşti en büyük yalancı.

Kimi zaman uzandık.

Kimi zaman direndik.

Hep diledik ve direncimizle yâd ettik dünü ve yâri.

Olmazın oluru muydu da aşk...

Ah'lar biriktirdik; zalime gönül verdik zulmü yuva bildik ve yuvayı dışı kuş değildi yapan bilakis dışını geçirendi aşktan ve mutluluktan git gide uzaklaşan.

Hüzün bir eksendi ve aşk sapkın bir milat çünkü çürüyen nefsiydi insan inadının lakin masumiyet de başroldeydi çoğu zaman.

Görünmeze meyledendi yanılan.

Aşka hitap eden şiirlerdi yarı yolda bırakan.

Bir zümre ki.

Bir zemheri ki.

Zarar ziyanla geçti ömür ve ne çok ne çok hezeyan.

Kul köle olduk aşka ver na'sını dahi taşıdık başımızda lakin görünmeze meylettik ve görüntü ihlali ile dışlandı yalın ve saf yürekler ne de olsa hazan mahsulü idi ömür ve ömürlük sevgiyi sonsuzluğa mal ettik ve mat ettik kimi zaman hıçkırın çocuğu.

Büyüdük de nasıl büyüdük hem.

Başımız göğe erdi de çünkü Pandoranın kutusunda saklıydı hezeyan.

Değerlerdi kollanan.

Değer verdikçe değerimizden olduk ve şehri şiire boğduk şair çoktan yarı yolu geçmişti ama geçmeyen hüznü ile dağlar aşti tepeler aşti ve rüzgârı dahi solladı aşkın sekantı ile içine kapanan bir asrı bir gecede aşti.

Aşkın ırmağında.

Yalnızlığın da sedasıyla.

Sondu her gece. Başlangıçtı her şiir.

Noktalar ufaldı ve çoğaldı devasa yankısı derken üç noktalı sevgilere ve acılara denk düştü.

Kaçın kurasydı yalnızlık ve kaçta kaçıydı şairin bunca cümle?

Cümleler kanadıkça ağıtlar çoğaldıkça ve azman rüzgâr kundakladıkça yaprakları kökünden söküldü de bitemedi hüznü.

Anlatılmazdı.

Çapraz oturan insanlar ne zaman yakınlardı da birbirlerine şimdiki sosyal mesafe mi uçurum açmıştı bir ömürlük yalnızlığa?

Kucaklanan metreler ve yüze takılan maskeler ve yüzü düşen yabancı ve tanıdık acılar en çok da sevdiklerinden uzaklaşan bilinmeze mi denk düşüyordu hem şiirler...

Sofusu yüreğin.

Sarkıtı imgelerin.

Dikey acılar yatay özlemler.

Kurşun misali daha da çıkmaza girdi mi ömür devrildi satırlar devindi mabet sonunda nokta özürlü bir çıkmazda serildi ünlem ve soruların kazan kaldırdığı makberin açık kapısından içeri daldı şair ve günü uyutup da gecenin kasvetinde yazdıklarına birileri sahip çıksın diye...

Sonu yoktu işte asla da olmayacaktı.

Ta ki Mevla çağırana dek ve ç/ağlamaya devam etti imgeler ve satırlar ve kundaklanan mevsim dahi kurcalamadı fazla sadece geçiş hakkı tanıdı bir sonraki geceye ulaşana değin kalemin yazmadığı fermanı anlık bir feryat ile sadece beklemeye aldı iç sesini ta ki muhatap olana değin karanlığın oynaşan gölgesiyle.